

Letnji izveštaj 2009.

Dragi prijatelji životinja,

koliko puno stvari se kod nas dešava primetim tek na telefonu, kada nešto usput pomenem i gospođa Haler iznenađeno prokomentariše: „A, o tome ne znam ništa.“

Svaki dan imamo tesan raspored da često ne stignem da najbliže partnere izvestim o tome. A nekoliko dana kasnije je taj događaj, pored svega ostalog, već daleka prošlost.

Tako se pre 4 nedelje odigrala blic – akcija, kako se kod nas često dešava: Neko nam je javio da neko muči magarca. Odmah smo poslali nekoga iz našeg tima na mesto događaja da upozori vlasnika magarca da će, ako se to ponovi, biti uključena opština. Posle nekoliko dana pozvao nas je vlasnik magarca lično i rekao da on uopšte ne želi da zadrži magarca.

I kako je sreća htela, javio mi se istog dana dobar poznanik. Hteo je da mi kaže da zna jednu porodicu, koja bi rado uzela magarca, u slučaju da imamo nekog za udomljavanje. Nije se moglo bolje desiti.

Magarica uživa u mekanoj livadi svog novog doma.

S obzirom na to da je moj poznanik mogao da garantuje da je mesto zaista dobro, otkupili smo magarca od njegovog mučitelja za 225 evra. Već sledećeg dana mogli smo Dugouška da pokupimo našim kombijem i odvezli

Malo nekonvencionalan transport magarca.

Smo ga u smeru južene Srbije u njegov novi dom. Posle petočasovne vožnje delimično po vratolomnim, uskim planinskim putićima, zaustavili smo se u idiličnom predelu. Oko nas su ležale planinske livade pune cveća, koje od detinjstva nisam videla, i velike netaknute šume. Porodica se takođe činila dragom. Srdačno su dočekali mladu magaricu i više puta nam se zahvalili. Srećni smo otišli kući: Ponovo se jedan beznadežan, tužan život promeni na dobro.

Kao što je već pomenuto u ovogodišnjem Prolećnom izveštaju, u martu je bio kod nas u poseti tim srpske nacionalne televizije. Jedan od najboljih i najomiljenih voditelja u zemlji izveštavao je u svom dvodelnom filmu o našem projektu za zaštitu životinja u njegovom celokupnom spektru. Pod naslovom „Sasvim prirodno“ je naš azil predstavljen sa svim njegovim različitim stanovnicima, ali je prikazan i naš svakodnevni rad, naše brige i problemi. Pored toga je naravno bilo priče i o našem projektu nastave zaštite životinja, našim spoljnim projektima, kampanji sterilizacije itd, pri čemu je voditelj bio potpuno otvoren i direktan i ukazao je na to da je šteta što ljudi iz inostranstva moraju da se bave ovim „čišćenjem smeća“, kada bi bilo sasvim normalno da zemlja svoje probleme sama rešava.

Oba priloga su prikazana posle glavnih vesti u udarnom terminu i mogla su da se gledaju i u inostranstvu preko satelita. Kako je rekao saradnik redakcije, retko je koja reportaža tako pokrenula ljude i izazvala tako puno reakcija. Zbog toga su obe emisije više puta reprizirane.

Naravno da smo i mi osteli nešto od tog velikog odjeka. Bilo je dana kada smo jedva mogli da se odbranimo od posetilaca. Novinari, autobusi puni dece i turista slivali su se u naš azil. Zaista smo bili zapanjeni. Očigledno ovo sve zanima ljude, kako funkcionišemo i šta se tu sve dešava. U osnovi se ništa specijano ne dešava. Upravo to je tajna. Pokušavamo da držimo životinje na

ispravan način u što je moguće prirodnijem okruženju. Tako što životinje puštamo da budu životinje, one se neverovatno brzo oporave od užasne prošlosti i ozdrave, a da puno ne doprinesemo tome. I prirodu puštamo u širokom pojasu oko našeg salaša. I mi se uvek iznova zapanjimo šta sve tu raste, gmiže i leti.

Poseta jednog odeljenja kod nas na salašu.

Puno naših posetilaca želi da nas oponaša, što me veoma raduje. Interesovanje za životinje, prirodu i humane akcije je upravo među mladim veoma poraslo. Da li ćemo doživeti da se naš rad jednog dana smanji?

Svaka medalja, kao što je poznato, ima dve strane. Mana toga što je naš projekat zaštite životinja poznat je svakako veliki broj životinja, koje se skoro svakodnevno donose kod nas, i čiju negu finansijski i što se tiče snage jedva možemo da priuštimo.

Tako smo na primer nedavno mogli da dve koze koje su nam bile predate poklonimo poljoprivrednoj školi u Zrenjaninu. Tamo sada žive sa grupom ovaca i jednim invalidnim ponijem u velikom prostoru i pod starateljstvom su onih istih ljudi, koje smo pokrenuli prošlog decembra na rešavanje stanja kokošaka koje su bile držane u baterijama. Inače, nakon što su kokoške prezimele u štali sa jednom vrstom držanja na podu, dobile su ovog proleća dodatno pravo dvorište.

Pogodio me je poziv jednog čoveka koji voli konja, koji nas je molio za savet, jer je hteo da otkupi jednog konja iz mesare. Očigledno je u ovoj fabrici „čekalo“ preko 80 belgijskih teglećih konja na klanje. On je znao da su konji poreklom iz jedne uzgajivačnice gde je držanje veoma loše. Glavom ka zidu, na lancu tako kratko vezani da ne mogu da ispruže noge i ceo dan bez dnevnog svetla vegetiraju tamo ceo jadan „život“. Prijatelj životinja je

hteo bezuslovno da spasi bar jednu na smrt osuđenu životinju i da joj ponudi lep život. Izabranu, srećnu kobilu krstio je Dona.

I ako sam skeptična po pitanju držanja pasa ovde u Srbiji, uspelo mi je da za bar tri psa nađem mesto puno ljubavi. Sva tri su pravi psi lutilice i izgledaju tako. Nadam se da će im uspeti da ubede ljude u svojoj okolini da su puni ljubavi, zahvalni, verni i inteligentni i da im ne treba pedigre da bi bili najbolji pas na svetu.

Mali Meda menja dlaku na poseban način. Vunasti meda se promenio u smeđe – čokoladnog vragolana i sada živi u porodici kod jednih mojih prijatelja.

Kako je već pomenuto, dobili smo poslednjih meseci ponovo puno novih životinja.

Jedna od njih je patuljasti poni Pači, koji je kao ždrebe zajedno sa svojom majkom došao na jedan salaš u blizini. Nedugo zatim umrla mu je majka i mali Pači je donesen kod nas. Iz očajanja zbog iznenadne usamljenosti Pači je danima plakao. Upravo nam je tada u poseti bila jedna švajcarska porodica ljubitelja životinja. Oni su nam omogućili da nađemo para za Pačija.

Džek je još manji od Pačija i nekrunisani ljubimac posetilaca azila. I nama je lepo da vidimo kako su oba ponija srećna. Oni su bukvalno zalepljeni jedan za drugog.

Dva debela druga: Pači (levo) i Džek (desno).

Srne Mićo i Bambi kojeg je kao malog povredila kosilica, donela je jedna žena, član jednog udruženja za zaštitu životinja, koja ih je dugo negovala. Kada više nije imala uslove da ih drži odnela ih je u zoološki vrt u Subotici. Tamo su živeli skoro godinu dana dok Bambi nije postao očigledno vrlo agresivan i zbog toga je hitno morao da ode. U očajanju je njihova odgajateljka zakucala nama na vrata. Nisam mogla da kažem ne...

Bambi

Mićo

I još Mićina priča: S obzirom na to da broj 13 donosi nesreću, trinaesto prase se kod nas u Srbiji uklanja iz legla da bi se suvišni držao podalje. Jedna žena iz grada je prisustvovala takvoj tragediji kod rođaka na selu i ponela je prase sa sobom u Novi Sad. U svom stanu u gradu negovala ga je, a nastavak možete i sami lako da zamislite: S obzirom da su se komšije novoj stanovnici sve samo ne obradovale, a ova je bila sve veća i veća, uskoro je bilo svega dve mogućnosti: Društvo za zaštitu životinja Đurđevo ili lonac. I tako je od malog baksuza postala naša srećna svinjica Mića. Trenutno živi još sa

kozama i ponijima. S obzirom na to da su naše stare svinje zaista masivne, moramo veoma pažljivo da je integrišemo u njenu novu porodicu.

Mića.

Skoro da sam zaboravila pse. Kao i uvek pristižu gladni, povređeni, stidljivi, puni nade i na smrt žalosni psi svih uzrasta u naš azil. Loše je za mene da ne mogu da prihvatim sve životinje koje se meni nude. I posle svih godina je saznanje da ne mogu da spasim svaku životinju još uvek teško.

Ja sam još sasvim mlad...

... a ja još veoma stidljiv.

Vremenom umiru naši prastari i dragi stalni gosti. Jedan za drugim su sve mirniji i slabiji, što i nije čudno kada se ima u vidu njihova starost. Neki put se mi prevarimo kod „procene starosti“ pa ispadne da su psi stariji od onoga što smo mi procenili.

Tako smo procenili Eljas, šarplaninca, kada je došao kod nas na najmanje 7-8 godina. Tada smo ga oslobodili sa lanca. Sedeo je na ledenoj temperaturi skoro potpuno go u snegu i bilo je nezamislivo kako je u ovakvim uslovima uopšte mogao da preživi.

Eljas je bio punih 11 godina kod nas kada je umro. Ali s obzirom na to da šarplaninci, kao i bernandinci i druge velike rase, ne žive tako dugo, morao je

Eljas biti mnogo mlađi kada smo ga uzeli. Zapanjujuće je kako i životinje u skladu sa okolnostima mogu da izgledaju mnogo starije i istrošenije.

Naš dobri, stari Eljas.

I Šanja, stari, mučeni nekadašnji ciganski konj, nije mogao nažalost da dočeka leto. Njena loša noga mučila ju je sve više. Hramala je jako, imala je očigledno velike bolove i sve je više mršavila. Tako smo se teška srca odlučili da je pustimo da ode. Kao i sve životinje i ona je sahranjena sa hranom i cvećem kod nas na salašu.

Šanja je došla zlostavljanja i izgladnela u azil (vidi Božićni izveštaj 2007.)

Isto tako je umrla i jedna neprimetna kokica u junu. Sahranili smo je na groblju za živinu.

Jednostavno je nestala Malena, naša lisica, koja je došla kod nas nagurana u transporter za mačke sa svojih pet braće i sestara.

Jedno od lisičića nije preživelo mučenje i stiglo je mrtvo do nas. Ostalih pet je od tada živelo kod nas u azilu u velikom prostoru sa šumicom i rupama. Imali su ogromnu sreću da im se nije desilo isto što i njihovim sunarodnicima, koji se kao mlade lisice koriste za treniranje lovačkih pasa, najgore mučenje životinja uopšte. Oni, ukradeni iz lisičijih jazbina, se ponekad nedeljama bacaju lovačkim psima kao mamci. Povređeni i polumrtvi čuvaju se do sledećeg treninga!

Naša Malena.

Malena je bila jako osetljiva i draga kao što su sve lisice. Uveče kada ja obiđem lisice, Malena je jela njen slatkiš pred spavanje iz moje ruke. U poslednje vreme je bila sve mirnija, onda jedno veče više nije došla. Sigurno je umrla u nekoj od njenih rupa.

I tako je u našem azilu. Jedan dođe, drugi ode, kao kod ljudi i kao svuda na svetu.

Zahvaljujem vam se srdačno što nam pomažete da spasimo život toliko puno životinja i kroz to da spečimo i umanjimo patnju.

Srdačni letnji pozdravi,

M. Burkner

Informacija

Informacione večeri se kao i uvek održavaju u 19.30,

u **Badenu** u petak, 16. oktobra, 2009. i

u **Basel** u četvrtak, 22. oktobra, 2009.

Pozivnicu ćete dobiti krajem septembra sa Jesenjim izveštajem.

